

Sygn. akt II W 624/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2013r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy Wydział II Karny, w składzie:

Przewodnicząca: **SSR Katarzyna Medyk – Cieśla**

Protokolant : Piotr Pitra

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lutego 2013r., 3 kwietnia 2013r., 20 maja 2013r.

w postępowaniu zwyczajnym sprawy

A. S.

córki H. i I. z domu H.

urodzonej (...) we W.

obwinionej o to, że:

w dniu (...) na terenie gminy D. w miejscowości K. na ul. (...) kierując samochodem osobowym marki O. o nr rej. (...), wykonując manewr włączania się do ruchu z drogi dojazdowej do posesji (droga prywatna), nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem osobowym R. o nr rej. (...), który jechał ul. (...) (drogą gminną, publiczną). Czynem swoim spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym;

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 17 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym

*****

I uznaje obwinioną **A. S.** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, opisanego w części wstępnej wyroku z tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art.86 § 1 k.w. wymierza jej karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) złotych;

II na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt IIW 624/12

UZASADNIENIE

W dniu (...) na terenie gminy D. w K. A. S. kierowała samochodem osobowym marki O. nr rej. (...) jadąc ulicą prywatną gruntową dojazdową z posesji w stronę ulicy (...). W tym samym czasie ulicą (...) w stronę W. kierując samochodem marki R. o nr rej. (...) z prędkością około 5-10 km/h jechała K. W.. W samochodzie R. po prawej stronie kierowcy siedziała matka K. W. – A. W. A. S. zbliżając się do skrzyżowania z ulicą (...) miała ograniczoną widoczność z lewej swojej strony z uwagi na wysokie, lite ogrodzenie, betonowe. Nie zatrzymując się A. S. wyjechała na ulicę (...) z prędkością dwu-trzykrotnie większą, niż w tym czasie poruszała się samochodem K. W.. A. S. wjechała na skrzyżowanie poruszając się wzdłuż lewej krawędzi drogi i uderzyła prawym narożem swojego samochodu w prawy

narożnik samochodu R.. Na skutek zderzenia się pojazdów samochód marki O. przepchnął samochód marki R. w stronę ogrodzenia siatkowego. W obu pojazdach doszło do uszkodzenia prawych narożników przodu. W samochodzie marki O. uszkodzeniu uległ przedni zderzak, pokrywa silnika po prawej stronie, atrapa chłodnicy, prawy przedni błotnik. W samochodzie marki R. uszkodzeniu uległ prawy przedni błotnik, prawy reflektor, przedni zderzak po prawej stronie, pokrywa silnika i atrapa chłodnicy.

dowód: zeznania K. W. k.54,81;

zeznania A. W. k.54-55;

zeznania K. N. k.80;

pisemna opinia biegłego J. D. k. 85-94;

notatka urzędowa k. 4;

częściowo wyjaśnienia A. S. k.52-53,81.

Szerokość ulicy (...) wynosiła 4,5m. Droga gruntowa prywatna dojazdowa do ulicy (...) z zespołu posesji kończy się przy posesji miejsca zamieszkania A. S..

W chwili zdarzenia były złe warunki atmosferyczne, nawierzchnia ulicy była bardzo śliska, ośnieżona.

Na miejscu zdarzenia nie było żadnego oznakowania drogowego pionowego, ani poziomego. Z uwagi na obszar zabudowany dozwolona prędkość w tym miejscu wynosiła 50km/h.

dowód: pisemna opinia biegłego J. D. k. 85-94;

zeznania świadka K. N. k. 80;

dokumentacja fotograficzna k. 47-51, oraz 5-6 (akta o sygn. IIKo 743/12);

zeznania K. W. k.54,81;

zeznania A. W. k.54-55,81;

zeznania K. N. k.80

częściowo wyjaśnienia A. S. k.52-53,81.

Przybyli na miejsce funkcjonariusze policji K. N. i B. G. nałożyli mandat karny serii (...) na K. W. za czyn z art. 86 § 1k.w.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 23 maja 2012r. (sygn,akt IIKo743/12) uchylono mandat karny nałożony na K. W. serii(...) uwagi na to, iż mandat karny nałożono za czyn, który nie stanowił wykroczenia.

Na rzecz każdorazowych właścicieli nieruchomości działki numer (...), na której położony jest dom A. S. ustanowiono nieodpłatną służebność gruntową na czas nieokreślony polegającą na prawie przejazdu i przechodu przez działkę numer (...). Ustanowiono nieodpłatną służebność na czas nieokreślony polegający na prawie przejazdu i przechodu przez działkę numer (...) stanowiącą drogę na rzecz każdorazowych właścicieli działek numer (...). Również na czas nieokreślony ustanowiono nieodpłatną służebność gruntową polegającą na prawie przejazdu i przechodu przez działki numer(...) stanowiące drogę na rzecz każdorazowego właściciela działki numer (...). Ustanowiono na czas nieokreślony nieodpłatną służebność gruntową polegającą na prawie przejazdu i przechodu przez działkę nr (...) stanowiącej drogę na rzecz każdorazowego właściciela działki nr (...). Droga prywatna gruntowa dojazdowa z posesji A. S. do ulicy (...) stanowiła służebność gruntową na czas nieokreślony polegającą na prawie przejazdu i przechodu dla każdorazowego właściciela działki numer (...) o czym A. S. wiedziała w chwili zdarzenia w dniu (...)

A. S. była karana mandatami karnymi za przekraczanie prędkości i spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego – kolizję drogową. Była również dwukrotnie karana za wykroczenie z art. 97k.w. przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieście w dniu 08.06.2011r. – sygn. akt VIW 1389/11 oraz w dniu 13.11.2010r. sygn. akt VIW 3496/10.

A. S. nie była karana za przestępstwa.

A. S. otrzymuje wynagrodzenie w wysokości około 5.000 zł miesięcznie na utrzymaniu swoim ma dwoje dzieci.

A. S. nie była leczona neurologicznie, psychiatrycznie, odwykowo.

dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 23.05.2012r. k.26 sygn. akt IIKo 743/12;

notatka urzędowa k.4;

informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k.16;

dane o niekaralności k.15;

odpis księgi wieczystej nr (...) k.61-75;

częściowo wyjaśnienia A. S. k.52 -53,81;

ksero mandatu k.7 (akta o sygn. IIKo 743/12);

zeznania K. W. k.54,81;

częściowo wyjaśnienia A. S. k.52-53,81.

A. S. nie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Podnosiła, iż w miejscu, gdzie doszło do zdarzenia nie stał żaden znak informujący o tym, iż jedzie drogą podporządkowaną, albo że wyjeżdża na drogę główną. Wyjaśniła, iż na miejscu są drogi gruntowne o nawierzchni szutrowej, co może mylić uczestników ruchu drogowego i że policja na miejscu uznała winę K. W..

Będąc przesłuchiwana przed Sądem w dniu (...) podała, iż dojeżdżając do ulicy (...), która jest drogą równorzędną popatrzyła w prawą stronę, bo tam nikt nie jechał. Popatrzyła w prawą stronę i wyjechała, tam było dużo śniegu. Zaznaczyła, iż musiała sprawdzić, czy tam po prawej stronie nic nie jedzie, więc jechała bardzo wolno nie zatrzymując się. Wyjaśniła, iż pani K. jechała po jej lewej stronie, że pani K. miała ją po prawej stronie i doszło do kolizji drogowej. Wyjaśniła, iż jak zobaczyła samochód pani K. to był on od jej samochodu w odległości 1,5 m i że pani K. dostała mandat, od którego się odwołała. Przyznała, iż wyjechała z drogi prywatnej, ale nie miała świadomości, jakie są to drogi i kierowała się zasadami ruchu drogowego. Wyjaśniła, iż przed wyjechaniem na ulicę (...) jechała z prędkością około 10 km/h i że wcześniej się zatrzymała. Na tej samej rozprawie A. S. stwierdziła (k.54) że tam jest kiepska widoczność i musiała sprawdzić, czy tam po prawej stronie nic nie jedzie więc jechała bardzo wolno. Wyjaśniła wówczas również, iż bardzo wolno jechała, nie zatrzymując się i że nie mogła ściąć zakrętu, ponieważ tam rośnie trawa.

Na rozprawie w dniu (...). A. S. zaznaczyła, że nie wiedziała jaki charakter ma ta droga z uwagi na to, że tych służebności jest dużo w księdze wieczystej i ona nie wiedziała, gdzie te służebności się kończą, a gdzie zaczynają. Wyjaśniła, iż gdyby tam były znaki to by się zatrzymała i ustąpiła pierwszeństwa.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach K. W., A. W., K. N., notatce urzędowej oraz pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków J. D., a jedynie częściowo na wyjaśnieniach A. S..

K. W. zeznała, iż jechała bardzo wolno ulicą (...) w stronę ciężarówki, którą widać na fotografii nr 2, trzymając się z prawej strony oraz że tam jest płot betonowy, zza którego nic nie widać. Zeznała, że pani A. jechała z dość dużą prędkością przepychając jej samochód w stronę ogrodzenia siatkowego. Dodała, iż była może 1 albo 2 metry od jej samochodu, jak ją zobaczyła, oraz że pani A. nie zatrzymała się wcześniej przed ulicą (...). Zeznała, iż ona jechała z prędkością może 5-10 km/h, a pani A. nie jechała po swojej prawej stronie, tylko ścięła zakręt. Dodała, iż jej się wydaje, że pani A. musiała wiedzieć, że jechała drogą prywatną, bo z tego co wie mieszka ona przy tej drodze. Zeznania świadka K. W. są spójne z zeznaniami A. W., która potwierdziła, iż jechały one bardzo wolno, ponieważ było ślisko oraz że po ich prawej stronie był płot i nie było widoczności. Zeznała ona, iż dojeżdżały do skrzyżowania kiedy obwiniona wyjechała z bocznej drogi i w nich uderzyła, że jej samochód jechał z bardzo dużą prędkością i zatrzymał się na ich samochodzie. Dodała, iż nie zdążyła nawet zauważyć tego samochodu obwinionej, bo od razu w nich uderzyła. Zeznania tychże świadków są jasne, pełne, logiczne i spójne, dlatego też dano im w całości wiarę. Ponadto okoliczności w nich zawarte znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej, w której w rezultacie przeprowadzonych czynności wyjaśniających wskazano A. S., jako tą, która kierując pojazdem marki O. nr rejestracyjny (...) na ulicy (...) w trakcie włączania się do ruchu z drogi dojazdowej do posesji – drogi prywatnej na wysokości posesji numer (...) nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu w wyniku czego zderzyła się z pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierująca jechała drogą gminną główną ulicy (...).

Również zeznania świadka K. N. funkcjonariusza policji obecnego na miejscu zdarzenia korespondują z zeznaniami świadków K. W. i A. W.. Świadek ten potwierdził, iż w chwili zdarzenia drogi gruntowe były zaśniewane, że nie było oznakowania drogowego oraz że K. W. jechała od strony głównej drogi, a obwiniona wjechała zza płotu. Zeznał również, iż jak przyjechali to samochód K. W. stał przy krzakach, po lewej stronie patrząc od strony, z której ona jechała. Zeznał, iż oskarżycielka posiłkowa jechała drogą(...) i że zarzucała obwinionej, iż nie zatrzymując się wjechała na skrzyżowanie nie widząc oskarżycielki posiłkowej z uwagi na wysoki płot. Dodał, iż oskarżycielka posiłkowa udała się po wykaz geodezyjny dróg, z którego wynikało, że droga z której wyjechała obwiniona jest drogą prywatną dojazdową do posesji, a oskarżycielka posiłkowa poruszała się drogą (...). Zeznał, iż A. S. chyba uważała, że jest na drodze głównej, ale nie pamięta dokładnie.

Zeznania tychże świadków oraz notatka urzędowa były spójne i korespondowały z wnioskami pisemnej opinii biegłego J. D.. Biegły ten w swojej opinii stwierdził, że najbardziej prawdopodobny przebieg zdarzenia w oparciu o materiał osobowy i opis uszkodzeń pojazdów jest taki, że A. S. wyjechała z drogi dojazdowej do posesji uderzając swoim prawym narożem samochodu w prawy narożnik samochodu R., a tor ruchu samochodu A. S. biegł wzdłuż lewej krawędzi drogi. Biegły podniósł, iż do uderzenia najprawdopodobniej doszło na prawym pasie ulicy (...). Biegły podniósł, iż na A. S. leżał całkowity obowiązek jazdy w sposób, który by nie doprowadził do powstania sytuacji kolizyjnej, a w przypadku braku wiadomości o statusie dróg miała ona możliwość uniknięcia kolizji zatrzymując się przed skrzyżowaniem w związku z warunkami, jakie występowały przy przekraczaniu skrzyżowania. Biegły zaznaczył, iż A. S. przekraczała skrzyżowanie jadąc w lewo, nie mając dostatecznej widoczności w tym kierunku, a kształt skrzyżowania i zasłaniający widoczność płot betonowy zobowiązywał ją do zatrzymania się. Według biegłego wykonanie tego zatrzymania dawało jej możliwość oceny ruchu samochodu uszkodzonej i ustalenia, czy ma możliwość kontynuacji jazdy w zamierzonym kierunku. Właściwa realizacja zasady szczególnej ostrożności polega na wjeżdżaniu na skrzyżowanie pod warunkiem widoczności całej jego szerokości. Uszkodzenia samochodów w ich prawych narożnikach dają podstawę do przyjęcia, że do kolizji doszło na odcinku dojazdowym do skrzyżowania. Odpowiadając na pytanie Sądu biegły ten podniósł, iż wersja prezentowana przez K. W. jest najbardziej prawdopodobna, ponieważ jest mało prawdopodobne, że obwiniona jadąc bardzo wolno miała by wystarczającą prędkość do przepchnięcia w trakcie uderzenia jadącego z przeciwka samochodu uszkodzonej. W trakcie uderzenia część energii – prędkości wytracona jest na energię deformacji karoserii oraz zatrzymanie pojazdu jadącego z przeciwka. Pojazdy po zderzeniu poruszają się w przybliżonym kierunku ruchu pojazdu, który miał większą prędkość. Biegły stwierdził, iż uszkodzona określiła prędkość swojego samochodu na 5-10km/h, a samochód obwinionej musiał poruszać się z prędkością co najmniej 2-3 krotnie większą i że nie była to prędkość jaką określiła obwiniona, jako „bardzo wolno”. Ponadto zdaniem

tegoż biegłego uszkodzenia prawych stron samochodów jednoznacznie wskazują, że obwiniona jechała torem tak, jak twierdzi poszkodowana, że nie jechała ona po swojej prawej stronie wjeżdżając na skrzyżowanie, tylko ścięła zakręt.

Opinia biegłego J. D. jest rzetelna, jasna spójna nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, dlatego stwierdzono jej przydatność na potrzeby przedmiotowej sprawy.

Na marginesie wskazać należy, iż bez znaczenia okazały się zeznania świadka B. G., albowiem świadek ten nic nie pamiętał ze zdarzenia.

Pozostałe dowody zgromadzone na potrzeby przedmiotowej sprawy w postaci dokumentacji i kser zdjęć nie budziły wątpliwości Sądu, ani stron, dlatego stwierdzono ich przydatność.

W świetle tak ocenionego materiału dowodowego z przyczyn, o których powyżej była mowa Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia A. S. jedynie w zakresie, w jakim nie były one sprzeczne z zeznaniami świadków K. W., A. W. i K. N.. I tak Sąd dał wiarę wyjaśnieniom A. S. co do tego, iż na miejscu zdarzenia nie było oznakowania drogowego oraz że policja na miejscu uznała winę K. W.. Sąd dał jej wiarę, że dojeżdżając do ulicy (...) nie zatrzymując się wyjechała na skrzyżowanie. Nie budziły wątpliwości jej wyjaśnienia co do tego, iż jak zobaczyła samochód pani K. to był on od jej samochodu w odległości 1,5 m i że pani K. dostała mandat, od którego się odwołała.

Natomiast Sąd nie dał wiary A. S. co do tego, że na skrzyżowanie wjechała bardzo wolno wcześniej się zatrzymując, że przed wjazdem na ulicę (...) jechała z prędkością 10km/h i że nie miała świadomości, że droga z której wyjechała jest drogą prywatną. Zanegowano jej wyjaśnienia co do tego, iż nie wiedziała ona jaki charakter ma ta droga „z uwagi na to, że tych służebności jest dużo w księdze wieczystej i ona nie wiedziała, gdzie te służebności się kończą, a gdzie zaczynają.”

Wyjaśnienia A. S. w tym zakresie stoją w zupełnej sprzeczności z zeznaniami K. W., A. W. oraz wnioskami opinii biegłego J. D., dlatego nie przyznano im waloru wiarygodności. Według Sądu A. S., jako osoba mieszkająca przy drodze dojazdowej do ulicy (...) miała świadomość, iż jest ona drogą prywatną, na co wskazuje również odpis księgi wieczystej. Ponadto A. S. początkowo twierdziła, iż zatrzymała się przed wjazdem na ulicę (...), a zaraz później na tej samej rozprawie podała, że jechała bardzo wolno, nie zatrzymując się. Rozbieżność, brak konsekwencji w tym zakresie w wyjaśnieniach obwinionej również przemawiał za tym by odmówić wiarygodności jej wyjaśnieniom w tej części.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż A. S. w dniu (...) na terenie gminy D. miejscowości K. na ul. (...) kierując samochodem osobowym marki O. o nr rej. (...) wykonując manewr włączania się do ruchu z drogi dojazdowej do posesji (droga prywatna) nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem osobowym R. o nr rej. (...), który jechał ul. (...) (drogą gminną publiczną) czynem swoim spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. dopuściła się wykroczenia z art. 86 § 1 kk w zw. z art. 17 ust.1 ust.1pkt.1 oraz ust.2 Ustawy prawo o ruchu drogowym.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze jej społeczne oddziaływanie oraz aspekt wychowawczy względem obwinionej.

Okoliczności łagodzących nie dostrzeżono. Jako okoliczność obciążającą przyjęto to, iż A. S. były już wielokrotnie karana mandatami za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji, a nawet sądownie za wykroczenia z art. 97k.w.

O kosztach orzeczono zważając na aktualną sytuację obwinionej.